

— Εἰς τί ὀφείλεται ἡ μεγάλη αὐτῆς εὐτυχία;

— Ἐλάβον εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Ἀδριανόν.

— Τὸν υἱόν σου;

— Ναι, ἔρχεται.

— Πρὶν ἢ λήξῃ τὸ σχολικὸν ἔτος! Μήπως πάσχει; μήπως ἡ Πολυτεχνικὴ Σχολὴ διαλύεται;

— Οὐδὲν τούτων. Ὁ Ἀδριανὸς ὑπέστη λίαν εὐδοκίμως τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐξετάσεις, καὶ δὲν γνωρίζω ὑπὸ ποίαν πρόφασιν ἐζήτησεν ἀδειαν, ἥτις τῷ ἐδόθη. Ὡς μοι γράφει, ἔπαθε νοσταλγίαν καὶ προσεποιήθη ὅτι εἶναι ἀσθενής. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, αὐριον τὴν πρωτὴν φθάσει εἰς Νίμ. Θά σοι τὸν φέρω διὰ τὰ προγευματισώμεν. Θὰ διατάξῃς νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ δωμάτιόν του;

— Ἀναμφιβόλως· θὰ φροντίσω νὰ μὴ λείψῃ τίποτε.

— ὦ! γνωρίζω ὅτι, μολοντί ὁ Ἀδριανὸς δὲν εἶναι υἱός σου, μεριμνᾷς ἐν τούτοις εἰλικρινῶς δι' αὐτόν.

— Πράττω τὸ καθήκον μου.

— Πόσαι γυναῖκες!... Ἀλλὰ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρουν· ὦφειλον νὰ σοι γνωστοποιήσω ὅτι ἔρχεται αὐριον. Ἦδη, ὡραία μου, καλὴν νύκτα καὶ καλὸν ὕπνον.

Ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἰουλιέττη κατεβλίβη.

— Λοιπόν, εἶπε καθ' ἑαυτήν, ὁπότε ἐγὼ τὸν ἠπάτησα καὶ παρέβην τὰ καθήκοντά μου, ἐκεῖνος καθίσταται γλυκύς, φιλόστοργος, σχεδὸν περιπαθής! ὦ! ἀν' ἐπεθύμει ἤδη νὰ με ἀγαπήσῃ! θὰ ἦτο φοβερόν.

Ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ κατεκλίθη.

Ἄλλ' ὁ ὕπνος αὐτῆς ἐταράσσεται ὑπὸ ὀπτασιῶν, ἐν αἷς ἀντηνακλῶντο, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὰ τὴν ψυχὴν αὐτῆς κατέχοντα αἰσθητήματα.

Ὅτε μὲν ἐβλεπεν ἑαυτὴν ἐπαναπαυομένην νωχελῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐραστοῦ της· καὶ ἐφρικία ὅλη ἐξ ἡδονῆς. Ὅτε δέ, τούγκντιον, τὴν εὐφροσύνην διεδέχετο ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος· ἐβλεπεν ἑαυτὴν ἐφορμῶσαν λυσίκομόν μεταξὺ τοῦ ἐραστοῦ καὶ τοῦ συζύγου της ὀπλισμένων ἐναντίον ἀλλήλων· τοῦ μὲν ἵνα ἐκδικήσῃ τὴν ὑβρίσθεισαν τιμὴν του, τοῦ δὲ ἵνα ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν του, τὴν εὐτυχίαν του, τὴν ἐρωμένην του.

— Ἴδου λοιπόν ὅποια νύκτες μὲ ἀναμένουσιν ἤδη! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἐγειρομένη τοῦ ὕπνου. Τύψεις συνειδότος, τρόμοι!...

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ ἐνδόμυχος φωνὴ τῶν πόθων· σὲ ἀναμένουσι νύκτες ἔρωτος καὶ ἐκστάσεως.

Κατὰ πρῶτον ἤδη, τὸ παρὰ πτωμα παρίστατο αὐτῇ φοβερόν με τὰς τέψεις καὶ τὰς θλίψεις αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ἐσκέπτετο ὅτι ὅσον ἐνοχος καὶ ἀν' ἦτο, δεχομένη τὸν Ῥαούλ, ἀγαπώμενη ὑπ' αὐτοῦ καὶ δίδουσα αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπίσης τὸν ἡγάπα, δὲν εἶχεν εἰ ἀπωλέσει τὰ πλεονεκτήματα τῆς σώφρονος γυναικός. Δὲν εἶχεν ἐν τῷ βίῳ της τὴν ἀνεξίτηλον κηλίδα, ἥτις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κατακτῆσεως. Τὸ ποσὸν λοι-

πὸν δὲν ἦτο ποσὸς ἀνεπανόρθωτος. Ἦρκει νὰ παραιτηθῇ τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου πάθους καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ ἐπανίδῃ πλέον τὸν Ῥαούλ. Ἡ καρδιά αὐτῆς θὰ ἐπράυνετο βαθμυδόν, καὶ, ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτῆς, θὰ ἤντλει δυνάμεις ἵνα ἀντιστῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

— Ἀνωφελῆ σχέδια! μάταιοι λόγοι! ἐπανελάμβανεν ἡ φωνὴ τῶν πόθων: Ἀγαπᾷς!

Ἦτο ἀληθές. Ὁ ἔρως ἐκεῖνος εἶχεν ἐνσάρκωθῇ ἐν ἑαυτῇ! Ἐπρεπε ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ ὑποκύβῃ εἰς αὐτόν.

Ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ ἴδῃ ὅποῖον ἔσεται τὸ μέλλον αὐτῆς, καὶ ἡ γέρθη τῆς κλίνης αἶμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἡ ὅρα προηγούμενου φύλλον].

Τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἐξέπληξε καὶ ἐφόβισε τὸν Γορανφλότον.

— Ἀνταποκριθῆτι, ἀνταποκριθῆτι, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Σχικῶ. Ὁ ξενοδόχος μὰς γινώσκει τὰ πάντα, εἶναι ἐκ τῶν ἡμετέρων.

— Εἶναι, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἐκ τῶν ἡμετέρων εἶναι;

— Ἐκ τῶν τῆς Ἀγίας Ἐνώσεως, εἶπεν ὁ Βερνουλλιέτος χαμηλοφώνως.

— Βλέπετε, ὅτι δύνασθε ν' ἀνταποκριθῆτε, προσέθετο ὁ Σχικῶ.

Ὁ Γορανφλότος ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ σημεῖον, ὅπερ μεγάλως ἐχαροποίησε τὸν ξενοδόχον.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ὅστις ἐπείγετο νὰ μεταβάλῃ θέμα ὁμιλίας, μοι ὑπεσχέθη τις οἶνον Εἰσέ.

— Ὁ οἶνος Εἰσέ, τῆς Μάλαγας, τῆς Ἀλικάντης, πᾶσα ἡ οἶναποθήκη μου εἶνε εἰς τὴν διαθέσίν σας, ἀδελφέ μου.

Ὁ Γορανφλότος ἔφερε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ ξενοδόχου πρὸς τὸν Σχικῶ καὶ ἀπὸ τούτου πρὸς τὸν οὐρανόν. Οὐδὲν ἡννόει τῶν συμβαινόντων, προδήλως, δ' ἐν τῇ μοναχικῇ ταπεινοφροσύνῃ του, ἀνεγνώριζεν, ὅτι ἡ εὐδαιμονία του κατὰ πολὺ ὑπερέβαινε τὴν ἀξίαν του.

Ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας ὁ Γορανφλότος ἐμεθύσκετο τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν διὰ Εἰσέ, τὴν δὲ δευτέραν δι' οἶνου τῆς Μάλαγας καὶ τὴν τρίτην δι' οἶνου τῆς Ἀλικάντης.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, ὁ Σχικῶ δὲν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του, ἀλλὰ παρεμόνευε τὸν Νικόλαον Δαυῖδ.

Ὁ ξενοδόχος, ἀποδίδων τὴν κάθειρξιν ταύτην τοῦ Σχικῶ εἰς τὸν ἐκ τοῦ ὑποτιθεμένου βασιλόφρονος φόβον, ἐνησμενίζετο νὰ παίζῃ εἰς τοῦτον διάφορα παιγνίδια.

Ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, ὅστις εἶχεν ὀρίσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο συνέντευξιν εἰς τὸν Πέτρον δὲ Γονδὺ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν προσωρινὴν ἐκείνην διαμο-

νὴν ἐκ φόβου μήπως ὁ ἀπεσταλμένος τῶν κυρίων Γκίζη δὲν εὕρισκεν αὐτόν ἐκεῖ, ἐφαίνετο ἀναίσθητος πρὸς πάντα. Εἶναι ὁμῶς ἀληθές, ὅτε, ἀφοῦ ὁ ξενοδόχος ἐξήρατο τοῦ δωματίου ἐκείνου, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ περὶ τῶ Σχικῶ, ὅστις δὲν ἀπεμακρύνετο τῆς ἐπὶ τοῦ διαχωρίσματος ὁπῆς, τὸ διασκεδαστικὸν θέαμα τῆς ὀργῆς του.

Ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐγκαταστάσεώς του, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, ἐννοήσας τὰς κακὰς διαθέσεις τοῦ ξενοδόχου, δεικνύων αὐτῷ ἡ μᾶλλον τῇ θύρᾳ, δι' ἧς εἶχεν ἐξέλθει, τὴν πυγμὴν, εἶπε:

— Μετὰ πέντε ἢ ἑξ ἡμέρας, θὰ μοι τὸ πληρώσῃς, ἀνότητε.

Ὁ Σχικῶ εἶχε μάθει ἀρκετά, διότι ἦτο ἀσφαλές, ὅτι ὁ Νικόλαος Δαυῖδ δὲν ἦ ἀπύρχειτο τοῦ ξενοδοχείου πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Πάπα.

Πλὴν, προσεγγίζουσης τῆς ἑκτῆς ἡμέρας, ἥτις ἦτο ἡ ἐβδόμη ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, πρὸς δὲ ὁ Βερνουλλιέτος, παρὰ τὰς παρακλήσεις τοῦ Σχικῶ, εἶχε δηλώσει, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην τοῦ δωματίου, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, λέγομεν, ἡσθένησεν.

Ὁ ξενοδόχος ἐπέμενε ν' ἀναγκάσῃ αὐτόν ν' ἀπέλθῃ τοῦ ξενοδοχείου ἐνόσφ' ἡδύνατο εἰσεῖν νὰ βαδίξῃ, ἀλλ' ὁ δικηγόρος ἠτήσατο ἀναβολὴν μέχρι τῆς ἐπιούσης, ἀξιών ὅτι τότε θὰ ἐβελτιούτο ἡ κατάστασις του, ἀλλὰ, τὴν ἐπιούσαν, ἦτο εἰς χεῖρωνα κατάστασιν.

Τὴν εἰδήσιν ταύτην ἀνεκοίνωσεν ὁ ξενοδόχος εἰς τὸν φίλον τοῦ Σχικῶ.

— Λοιπόν! εἶπε, τρίτων τὰς χεῖρας του, ὁ ἡμέτερος βασιλόφρων, ὁ φίλος τοῦ Ἡρώδου θὰ ὑποστῇ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ νκυάρχου, ρὰν τὰν πλὰν πλὰν πλὰν.

Τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως ἐκάλουν οὕτω τὴν μετάβασιν ἀπὸ τούτου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Μπα! εἶπεν ὁ Σχικῶ, νομίζετε, ὅτι θ' ἀποθάνει;

— Πάσχει φοβερόν πυρετόν, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, πυρετόν τριταῖον, τεταρταῖον με ὑποτροπιάσεις, αἱ ὅποια τὸν κάμνουν νὰ πηδᾷ ἐπὶ τῆς κλίνης του· ἔχει πείναν δαίμονος, ἠθέλησε νὰ με πνίξῃ καὶ κτυπᾷ τοὺς ὑπηρετάς μου· οἱ ἱατροὶ δὲν ἐννοοῦν τὴν ἀσθενείαν του.

Ὁ Σχικῶ ἐσκέφθη.

— Τὸν ἴδετε; ῥώτησε.

— Βεβαίως, ἀφοῦ σὰς λέγω, ὅτι ἠθέλησε νὰ με πνίξῃ.

— Εἰς ὅποιαν κατάστασιν ἦτο;

— Ὁχρός, τεταραγμένος, καταβεβλημένος, ἐκραύγαζεν ὡς δαιμονισμένος.

— Καὶ τί ἐφώναζε;

— Φυλάξατε τὸν βασιλέα. Ἐπιβουλεύονται τὸν βασιλέα.

— Ὁ ἀθλιος!

— Ὁ κακοῦργος. Ἐκ διαλειμμάτων δὲ λέγει, ὅτι περιμένει τινὰ ἐξ Ἀβινιῶνος καὶ ὅτι θέλει νὰ τον ἴδῃ πρὶν ἢ ἀποθάνῃ.

— Βλέπετε; εἶπεν ὁ Σχικῶ. Λαλεῖ περὶ τῆς Ἀβινιῶνος.

— Ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν. Θὰ ἦτο ἀστεῖον ἐὰν ἀπέθνησκεν.

— Ἀστεϊότατον, εἶπεν ὁ Σχικῶ· ἤθελον ὅμως νὰ μὴ ἀπέθνησκε πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐξ Ἀβινιῶνος.

— Διατί; Ὅσω ταχύτερον ἀποθάνῃ, τόσω ταχύτερον θ' ἀπαλλαγώμεν αὐτοῦ.

— Ναί· ἀλλὰ τὸ μῖσός μου δὲν φθάνει μέχρι τοῦ νὰ ἐπιθυμῶ τὴν ἀπώλειαν τῆς τε ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος· ἀφοῦ ὁ περιμενόμενος ἐξ Ἀβινιῶνος ἀνὴρ ἔρχεται, ἵνα ἐξομολογήσῃ αὐτόν.

— Ἐγὼ πιστεύω, ὅτι θὰ εἶναι παραληρήματα τοῦ πυρετοῦ καὶ ὅτι οὐδένα περιμένει.

— Μπα! τίς οἶδε; εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ἀ! ὑμεῖς εἰσθε καλῆς ζύμης χριστιανός, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος.

— Καλὸν ἀντίκακόν, ὀρίζει ὁ θεοσκόπος.

Ὁ ξενοδόχος ἀπεσφύρηθη, θαυμάζων.

Ὁ Γορανφλότος, ἀπαλλαγείς ἐντελῶς πάσης μερίμνης, προφανῶς ἐπαχύνετο, μετὰ δ' ὅκτῳ ἡμέρας, ἡ φέρουσα εἰς τὸ δωμάτιόν του κλίμαξ ἐτρύζεν ὑπὸ τὸ βάρος του καὶ ἤρχιζε νὰ στενοχωρῇ αὐτὸν τοσοῦτον μεταξύ τῶν δύο παραλλήλων τοίχων, ὥστε ὁ Γορανφλότος, ἐσπέραν τινά, ἀνήγγειλε μετὰ φρίκης τῷ Σχικῷ, ὅτι ἡ κλίμαξ εἶχεν ἀρχίσει νὰ γίνεταί ἰσχυνότερα. Κατὰ τὰ λοιπὰ, οὔτε ὁ Δαυὶδ, οὔτε ἡ ἀγία Ἐνωσις, οὔτε ἡ ἀξιοθρήνητος κατὰστασις τῆς θρησκείας ἀπησχόλουν αὐτόν· περὶ οὐδενὸς ἐτέρου ἐμερίμνα ἢ περὶ τῆς ἀλλαγῆς τῶν φαγητῶν καὶ περὶ τῆς ἀρμονίας τῶν διαφόρων οἶνων τῆς Βουργουνδίας μετὰ τῶν ἐδεσμάτων, ἐνῶ ὁ ξενοδόχος, ἐξεστηκώς, ἐπανελάμβανε, ὅσκις ἔβλεπεν αὐτὸν ἐξερχόμενον τοῦ ξενοδοχείου ἢ εἰσερχόμενον εἰς αὐτό.

— Καὶ νὰ ἦναι χεῖμαρρος εὐγλωττίας ὁ χονδρὸς οὗτος ἅγιος πατήρ!

ΚΘ

Πὼς ὁ μοναχὸς ἐξομολόγησε τὸν δικηγόρον καὶ οὗτος ἐκεῖνον.

Ἐπὶ τέλους, ἡ ἡμέρα, ἣτις ἐμελλε ν' ἀπαλλάξῃ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ξενιζομένου ἀνέτειλεν ἢ ἐφάνη ὅτι ἀνέτειλεν. Ὁ κύρ Βερνουλλιέτος εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Σχικῶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον γελῶν, ὥστ' ἐδέησε νὰ περιμείνῃ οὗτος ἐπὶ τινὰ χρόνον, ὅπως μάθῃ τὸ αἷτιον τῆς φαιδρότητος.

— Ἀποθνήσκει! ἀνεφώνει ὁ εὖσπλαγχνος ξενοδόχος, ἐκπνέει, ψοφᾷ τέλος πάντων!

— Καὶ τοῦτο σὰς προξενεῖ τόσον γέλωτα; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Τὸ πιστεύω· τὸ παιγνίδιον εἶναι θαυμάσιον.

— Τί παιγνίδιον;

— Ὁμολογήσατε, ὅτι σεῖς τῷ ἐπαίξατε αὐτό, εὐπατρίδα μου.

— Ἐγὼ ἐπαίξα παιγνίδιον εἰς τὸν ἀσθενῆ;

— Ναί.

— Περὶ τίνος πρόκειται; τί τῷ συνέβη;

— Τί τῷ συνέβη; ἠξεύρετε, ὅτι εἶχε

νὰ κάμῃ πάντοτε μὲ τὸν ἐξ Ἀβινιῶνος ἀνθρώπον του!

— Αἱ τί; μήπως οὗτος ἦλθεν;

— Ἦλθε.

— Τὸν ἴδετε;

— Διάβολε· εἰσέρχεται τις ἐδῶ, χωρὶς νὰ τον ἴδω;

— Καὶ πῶς ἦτο;

— Ὁ ἀνθρώπος τῆς Ἀβινιῶνος; μικρόσωμος, ἰσχνὸς καὶ ροδοκόκκινος.

— Αὐτὸς εἶναι! εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Βλέπετε, ὅτι τὸν ἐστείλατε ὑμεῖς, ἀφοῦ τὸν ἀναγνώριζετε;

— Ὁ ἀπεσταλμένος ἐφθασεν! ἀνεφώνησεν ὁ Σχικῶ, ἐγέρθεις καὶ στρίβων τὸν μύστακά του, διηγῆθητέ μοι τὰ πάντα, κουμπάρε Βερνουλλιέτε.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον, τόσω δὲ πολλὸν ὅσω, ἐὰν δὲν τῷ ἐπαίξατε ὑμεῖς τὸ παιγνίδιον, θά μοι εἴπητε τίς τὸ ἐπραξε. Πρὸ μιᾶς ὥρας, λοιπόν, ἐκρέμων ἕνα κόνικλον ἐπὶ τῆς θύρας, ὅτε ὑψηλὸς ἵππος καὶ μικρόσωμος ἀνὴρ ἐσταμάτησαν ἐνώπιον αὐτῆς.

— Ὁ κύρ Νικόλαος εἶναι ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ἀνὴρ. ἠξεύρετε ὅτι ὁ κακοήθης βασιλόφρων ἐνεγράφη εἰς τὸ κατὰστικόν μου ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθην.

— Εἰπατέ τῷ, ὅτι ὁ ὑπ' αὐτοῦ περιμενόμενος ἐξ Ἀβινιῶνος ἀρίκετο.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀλλ' ὀφείλω νὰ εἰδοποιήσω ὑμᾶς περὶ τίνος πράγματος.

— Περὶ τίνος;

— «Ὅτι ὁ κύρ Νικόλαος, ὡς ἀποκαλεῖται αὐτόν, ἀποθνήσκει.

— Τόσω πολλὸν ὀρεῖσθε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν προγγελίαν μου ἀνευ βραδύτητος.

— Ἰσως ὅμως ἀγνοεῖτε, ὅτι ἀποθνήσκει ἐκ κακοήθους πυρετοῦ!

— Πραγματικῶς! εἶπεν ἐκεῖνος· τότε σὰς συνιστῶ πᾶσαν ταχύτητα.

— Πῶς, ἐπιμένετε;

— Ἐπιμένω.

— Παρὰ τὸν κίνδυνον;

— Σὰς λέγω, ὅτι πρέπει νὰ τον ἴδω!

Ὁ μικρόσωμος ἀνὴρ δυσηρεστεῖτο καὶ ἐλάλει μὲ ὕψος ἐπιτακτικόν, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντιρρήσεις, ἐπομένως ὠδήγησεν αὐτόν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

— Ὡστε εἶναι ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ, δεικνύων τὸν θάλαμον τοῦ Νικόλαου Δαυὶδ.

— Ἐκεῖ εἶναι· δὲν εἶναι ἀστεῖον;

— Πολὺ ἀστεῖον, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Τί δυστύχημα νὰ μὴ σὰς ὑπακούσω!

— Ναί, πραγματικῶς.

— Ἡ σκηνὴ θὰ εἶναι κωμική.

— Εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν· ἀλλὰ τίς σὰς ἐμποδίζει νὰ εἰσέλθῃτε;

— Μὲ ἀπέπεμψεν.

— Ὑπὸ τίνα πρόφασιν;

— Ὅτι θὰ ἐξομολογεῖτο.

— Τίς ὅμως σὰς ἐμποδίζει νὰ ὠτακουστήσῃτε;

— Αἱ! ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἐξορμῶν τοῦ δωματίου.

Ὁ Σχικῶ ἐπίσης ἔτραξε πρὸς τὴν ὁπὴν τοῦ διαχωρίσματος.

Ὁ Πέτρος δὲ Γονδὺ ἐκάθητο παρὰ τὸ

προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλ' ἀμφοτέροι συνδιελέγοντο τόσον χαμηλοφῶνως, ὥστε ὁ Σχικῶ οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῇ.

Ἄλλως, ἐὰν ἔτι ἤκουεν, ἢ συνδιελέξις ἦτο περὶ τοῦ τέρμα, ὥστε ἐλάχιστον θὰ ἐμάνθανε, διότι, μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας, ὁ κύριος δὲ Γονδὺ ἠγέρθη, ἀπεχαίρεται τὸν θνήσκοντα καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ Σχικῶ ἐδραμεν εἰς τὸ παραθυρον.

Ἰπποκόμος τις, ἐπιβάνων κολοβοῦ ἵππου, ἐκράτει ἀπὸ τῶν ἡνίων τὸν ὑψηλὸν ἵππον, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ὁμιλήσει ὁ ξενοδόχος τῷ Σχικῷ· μετὰ μικρόν, ὁ ἀπεσταλμένος τῶν κυρίων Γκίζη ἐπεφάνη, ἵππευσεν καὶ παρέκαμψε τὴν γωνίαν τῆς εἰς Παρισίους ἀγοῦσης.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀποκομιζῇ τὴν γενεαλογίαν ὅπως δήποτε, θὰ τον φθάσω καὶ ἂν πρόκειται νὰ σκάσω δέκα ἵππους καθ' ὁδόν.

Ἀλλ' ὄχι, προσέθεσεν, αὐτοὶ οἱ δικηγόροι εἶναι πονηροὶ ἀλώπεκες, μάλιστα δ' ὁ ἰδικός μας καὶ υποπτεύω... Ποῦ ὅμως εἶναι, ἐξηκολούθησε καθ' ἐκὺτόν ὁ Σχικῶ, κτυπῶν τοὺς πόδας ἀνυπομόνως καὶ συνδύζων ἀνακμφιδύως τὴν σκέψιν ταύτην μεθ' ἐτέρας τινός, ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνόητος Γορανφλότος!

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, εἰσῆλθεν ὁ ξενοδόχος.

— Λοιπόν; τῷ εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ἀνεχώρησεν, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος.

— Ὁ πνευματικός;

— Ὅστις εἶναι πνευματικὸς ὅσον εἰμὶ καὶ ἐγώ.

— Καὶ ὁ ἀσθενής;

— Ἐλιπυθύμησε μετὰ τὴν συνέντευξιν.

[Ἐπταεὶ συνέχεια].

Δμλ.

TEBAMMENOI ZONTES

[Διήγημα *Elie Berthe*]

Ἡ σκηνὴ συμβαίνει εἰς τὸ βάθος τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς Πολινίας. Οἱ ἐργαταί, πεισθέντες ἐκ τῶν διαβολῶν τοῦ ἀρχιβολιστοῦ Δεπτόλδου, ἐδήλωσαν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ μεταλλείου κ. Βὰν Βέστην, ὅτι ἀμετακλήτως ἀπεφάσισαν νὰ κάμωσιν ἀπεργίαν, ἐὰν οὗτος δὲν ἤθελεν αὐξήσῃ τὰ ἡμερομίσθια τῶν τοῦτο ὁ κ. Βὰν Βέστης δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ, ἀνευ τῆς καταστροφῆς αὐτοῦ.

Ὅθεν, ἐπὶ τῇ ἀρνήσει του, ἡ ἀπεργία ἀπεφασίσθη μετὰ τὸ πέρας τῶν ὀλίγων τῆς προθεσμίας ἡμερῶν· οὐχ ἥττον, καὶ ἡ ἀπεργία εἶναι ἡ ἀπώλεια τοῦ διευθυντοῦ· ὁποῖαν δήποτε ἀπόφασιν καὶ ἂν ἀκολουθήσῃ ὁ κ. Βὰν Βέστης αἰσθάνεται ἐαυτὸν ἀνεπανορθότως καταδικασθέντα.

Τότε ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀμαλίας, ἐπιχειρεῖ πρὸς διάσωσιν τοῦ πατρός της ἀπηλπισμένον διάβημα.

Τὴν θαρραλέαν καὶ ἀφωσιωμένην αὐτὴν νέαν καταβιβάζουσιν ἐντὸς τοῦ μεταλλείου, συνοδευομένην ὑπὸ νέας τινός ἐργατῆδος, μνηστῆς χρηστοῦ νέου ἐργάτου, τοῦ Ἀντωνίου Ροβίνου, καὶ συνοδευομένη ὑπ'